

prima instanță: M. Chiperi
instanța de apel: N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

dosarul nr. 3ra-308/17

ÎNCHEIERE

30 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de lichidatorul Întreprinderii Mixte „KWB Group” Societate cu Răspundere Limitată, Întreprinderea Individuală „Magnet Victor”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul Întreprinderii Mixte „KWB Group” Societate cu Răspundere Limitată, Întreprinderea Individuală „Magnet Victor” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Anenii Noi cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2016,

c o n s t a ț ă:

La data de 16 mai 2016 lichidatorul Întreprinderii Mixte „KWB Group” Societate cu Răspundere Limitată (în continuare – ÎM „KWB Group” SRL), Întreprinderea Individuală „Magnet Victor” (în continuare – ÎI „Magnet Victor”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Anenii Noi (în continuare – IFS Anenii Noi) cu privire la contestarea actelor administrative.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2016 s-a inițiat procesul de insolvență în privința debitorului ÎM „KWB Group” SRL și s-a desemnat în calitate de administrator al procesului de insolvență ÎI „Magnet Victor”.

Afirmă că, urmare a controlului fiscal s-a întocmit actul de control nr.5– 675769 din 16 martie 2016 și în rezultatul verificării s-a stabilit diminuarea impozitului pe venit din salariul îndreptat spre achitare pentru anul 2013 în sumă de 838 de lei și pentru anul 2014 în sumă de 2940 de lei; taxei pe valoarea adăugată în sumă de

407808 lei; impozitul pe bunurile imobiliare pentru anul 2015 în sumă de 1415 lei; impozitul funciar pentru anul 2012-2014 în sumă de 973117,30 lei; taxa pentru amenajarea teritoriului în sumă de 50 de lei. Neprezentarea dării de seamă fiscale privind impozitul pe bunurile imobiliare (forma BIJ15) pentru anul 2015 și taxa pentru amenajarea teritoriului pentru anul 2015 (trimestrul IV). Prezentarea tardivă a dărilor de seamă fiscale privind taxa în fondul rutier pentru perioada anului 2012-2013 în 2 cazuri; taxa pe valoare adăugată pentru perioada L/07/2014, L/08/2014, L/07/2014, L/01/2015, L/06/2015, L/08/2015, L/09/2015 în 7 cazuri și taxele locale pentru T/2/2015 și T/3/2015 în 2 cazuri, iar prin decizia nr.275/1 din 01 aprilie 2016 s-a dispus încasare sumelor respective și aplicarea amenzilor corespunzătoare.

Invocă faptul că, prin decizia nr.3c din 28 aprilie 2016 pe marginea contestației împotriva deciziei IFS Anenii noi nr.275/1 din 01 aprilie 2016 s-a respins ca neîntemeiată contestația înaintată.

Consideră decizia nr.275/1 din 01 aprilie 2016 ilegală și neîntemeiată, fiind emisă contrar prevederilor legislației în vigoare.

Solicită admiterea acțiunii, anularea deciziei nr.275/1 din 01 aprilie 2016 și actului de control fiscal nr. 5– 675769 din 16 martie 2016 și constatarea ca fiind ilegală decizia nr.3c din 28 aprilie 2016.

Prin hotărârea Judecătoriei Anenii Noi din 26 august 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de administratorul insolvenței ÎM „KWB Group” SRL, ÎI „Magnet Victor” împotriva IFS Anenii Noi cu privire la anularea deciziei nr.275/1 din 01 aprilie 2016 și actul de control fiscal nr. 5– 675769 din 16 martie 2016, ca neîntemeiată.

Prima instanță a reținut că, procedura de efectuare a controlului fiscal la data de 01 aprilie 2016 s-a desfășurat cu respectarea prevederilor legale și temei de anulare a deciziei IFS Anenii Noi nr.275/1 din 01 aprilie 2016 și actului de control fiscal nr. 5– 675769 din 16 martie 2016 nu s-a reținut, fapt care denotă și legalitatea deciziei nr.3c din 28 aprilie 2016 prin care s-a respins contestația administratorului insolvenței ÎM „KWB Group” SRL.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2016, corectată prin încheierea din 01 decembrie 2016, s-a respins apelul declarat de lichidatorul ÎM „KWB Group” SRL, ÎI Magnet Victor și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Anenii Noi din 26 august 2016.

La data de 30 ianuarie 2017, lichidatorul ÎM „KWB Group” SRL, ÎI „Magnet Victor ” a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2016 solicitând admiterea recursului și casarea deciziei instanței de apel cu remiterea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale pricinii susținând că, instanța de apel a dat o apreciere greșită probelor administrate, nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante ale pricinii, aplicând eronat normele de drept procedural și material.

Susține că, ÎM „KWB Group” SRL nu a fost citat pentru ședința de judecată din 01 decembrie 2016, în pofida faptului că, reprezentantul ultimei, Gavriiliță Constantin a solicitat amânarea ședinței de judecată.

Relatează că, instanța de apel, contrar prevederilor Legii nr.397 din 16 octombrie 2003 cu privire la finanțele publice, nu s-a expus asupra obligației de

plată a impozitului funciar către IFS Anenii Noi și nu către bugetele primăriilor s. Semionovca și s. Alava.

Menționează că, actele administrative contestate contravin prevederilor legale incidente speței.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră că, recursul a fost declarat în termen, deoarece decizia recurată datează cu 01 decembrie 2016 (f.d.121-133), iar recursul a fost declarat la data de 30 ianuarie 2017 (f.d.135-136), prin urmare calea de atac a fost exercitată în termen.

Alegațiile recurentului precum că, ÎM „KWB Group” SRL nu a fost citat pentru ședința de judecată din 01 decembrie 2016, în pofida faptului că, reprezentantul ultimei, Gavriliță Constantin a solicitat amânarea ședinței de judecată, nu pot fi reținute, deoarece persoana odată citată nu poate invoca necitarea sa ulterioară, or art.102 alin.(4¹) din Codul de procedură civilă prevede expres că, participanții la proces înștiințați în mod legal o dată nu pot invoca necitarea lor pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară.

Mai mult, reieșind din dispozițiile art.56 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care obligă participanții la proces să se folosească cu bună-credință de drepturile sale procedurale, se desprinde că, recurentul era obligat la intervale rezonabile de timp să manifeste diligentă și să se intereseze de soarta dosarului despre care cunoștea cu certitudine că se află pe rolul instanței în care participa în calitate de apelant și să respecte termenele prevăzute de lege.

Nu poate fi reținut nici argumentul recurentului precum că, contrar prevederilor Legii nr.397 din 16 octombrie 2003 cu privire la finanțele publice, nu s-a expus asupra obligației de plată a impozitului funciar către IFS Anenii Noi și nu către bugetele primăriilor s. Semionovca și s. Alava, or în decizia recurată se evidențiază că în actul de control contestat sunt evidențiate suprafețele și valoarea estimată a bunurilor imobile ca rezultat al impozitării terenurilor cu destinație agricolă preluate în arendă (f.d.132), iar dispozițiile Legii nr.397 din 16 octombrie 2003 cu privire la finanțele publice prevede regimul juridic al bugetelor unităților administrativ-teritoriale, ce nu pot fi aplicate la examinarea litigiului.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs sînt similare argumentelor invocate în cererea de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt, dar nu de drept și constituie o apreciere a probelor efectuată de recurent ce nu pot răsturna soluția instanței de apel, însă acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanța de apel a interpretat elocvent normele de drept incident speței.

Prin urmare, instanța de apel a elucidat circumstanțele importante ale pricinii, oferind răspuns la toate solicitările invocate de recurent în cererea de apel.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca

fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de lichidatorul Întreprinderii Mixte „KWB Group” Societate cu Răspundere Limitată, Întreprinderea Individuală „Magnet Victor”, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de lichidatorul Întreprinderii Mixte „KWB Group” Societate cu Răspundere Limitată, Întreprinderea Individuală „Magnet Victor” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță